

SAKSAN SOSIALIDEMOKRATIA KADETEISTA

Koko Venäjän liberaalis-porvarillinen lehdistö yrittää kaikin voimin uskotella lukijoilleen, että Venäjän „bolshevikki”-sosialidemokraateilla ei ole mitään yhteistä kansainvälisen sosialidemokratian kanssa. He, nähkääs, ovat anarkisteja, mellakoitsijoita, salaliittolaisia; heidän sietäisi ottaa oppia Saksan sosialidemokraateista; heidän pitäisi tunnustaa päätieksi „parlamentti”-tie, niin kuin saksalaiset sosialidemokraatit ovat tehneet. Sellaisia ja sen kaltaisia puheita ovat tulvillaan kymmenien kadettilaisten sanomalehtien sivut.

Venäläiselle yleisölle on avoin poliittinen taistelu vielä uutta. Venäläinen yleisö ei vielä tiedä, että se on *kaikkien maiden porvariston* tavallisin menetelmä: uskotella aina, että kyseisen maan sosialistit ovat heittiöitä, mellakoitsijoita y.m., kun naapurimaiden sosialistit sen sijaan ovat „järkevää” kunnon väkeä. Ranskan porvaristo haukkuu Jaurès'ia ja kehuu Bebeliä. Saksan porvaristo haukkuu Bebeliä ja kehuu Jaurès'ia. Venäjän porvaristo haukkuu venäläisiä sosialidemokraatteja ja kehuu saksalaisia. Vanha, kovin vanha menetelmä!

Ja tässä teille tosiasioita. Saksan sosialidemokraattisen puolueen pää-äänenkannattajassa „Vorwärts'issä” („Eteenpäin”) — Venäjän poliisimensuurin „ponnistusten” takia me saamme tätä sanomalehteä sängen harvoin — on äskettäin julkaistu kaksi kirjoitusta „Duuma ja kadetit”. Toimitus ei ainoastaan julkaissut näitä „Venäjän kirjeitä” pääkirjoituksina, vaan vieläpä varusti ne huomautuksella: „oikein

luonnehdittu kadettien asemaa Venäjän vallankumousliikkeessä”.

Katsokaamme, minkälaista arviota kadeteista Saksan sosialidemokratian pää-äänenkannattaja pitää *oikeana*. Älköön lukija närkästykö meille siitä, että esitämme pitkiä lainauksia: pitäähän Venäjän liberaaliset sanomalehtimiehet kerta kaikkiaan vieroittaa tavasta keksimällä keksiä erimielisyyksiä Venäjän ja Saksan sosialidemokratian välillä.

„Äsken vielä, sanotaan kirjoituksessa „Duuma ja kadetit”, ei kadeteista kuulunut mitään. Heitä ei ollut siellä, missä veri vuoti ja laukaukset kajahtelivat. Heitä ei ollut siellä, missä vallankumouksellisen sankaritaistelun innoittamat kansanjoukot uhrasivat elämänsä, kansanjoukot, jotka olivat päättäneet kaatua tai voittaa proletariaarisen vapauden lipun alla. Nuo reaalioliittikot olivat liian valtioviisaita, liian kaukonäköisiä innostuakseen sellaiseen joukkoliikkeeseen, jonka kärjessä kulkivat „kurjat” ja haaveilijat, vallankumouksen „fanaatikot”. He istuivat rauhassa kotonaan uunin takana, nuo kylmäveriset älypatit, nuo fraasisankarit, teennäisen valheliberalismin ritarit. He pyörittivät mrehtien päättään kokonaan pelon vallassa, että kunpa vallankumous ei vain menisi liian pitkälle, kunpa se ei heilauttaisi nurin ammoisista ajoista saakka pyhinä pidettyjä porvarillisen elämän, omistuksen, poliittisen siveyden ja järjestyksen tukipylväitä.

Kadetit ovat jo aikoja sitten osoittaneet „palvelusvalmeutensa” monipuolisuuden. Jo Bulyginin Duuman aikana he haaveilivat sillan rakentamisesta silloin vielä „viattoman” Witten puolelta liberalismin puolelle, joka ilman mitään kaksimielisyyksiä liehitteli ulkomaan pörssin edessä. Pörssi on yleensä meidän „kansanvapauden” puolomme heikko kohta. Vasta joku päivä sitten kadetit puolustautuivat suuttumuksella sellaista syytöstä vastaan, että he ovat muka harjoittaneet „petoksellista” agitaatiota uutta miljardilainaa vastaan. Ja heidän sellainen menettelynsä on aivan ymmärrettävä. Mitä hillittömimmän poliisimielivallan riehussa he yrittivät selittää sen johtuvan muka demokratian menettelystä. Kamarillan toimeenpanemien tulipalojen ja pogromien aikana he puolustivat kaikesta sydämestään valtaistuinta ja altaria¹³⁹ mitään tunnustamattomien, kaiken kieltävien ja kaiken hävittävien sosialistien rynnistykseltä.

Sitten koitti kuuluisan boikotin aika, tuli suuri lokakuun lakko, kansan kapinain, kansalaissodan ja sotilaskapinoiden verinen vaihe merellä ja maalla. Suuri puhdistava tyrskyaalto pyyhkäisi kadetit tieltään.

Silloin ei kadeteista kuulunut mitään. Kultaisen keskittien ritarit menivät piiloon. Parhaimmassa tapauksessa he protestoivat äänekkäästi, ruikuttivat äänekkäästi, mutta heidän äänensä ei päässyt kuuluviin vallankumousmyrskyn mylviessä.

Taantumus teki kadeteille mitä parhaimman palveluksen. Kun vankilat olivat taas täpösen täynnä, kun alkoivat jälleen elää karkoituspaikat, jonne haudattiin venäläisiä taistelijoita, niin silloin tuli kadettien aika. Heidän vasemmanpuolisten vastustajiensa oli pakko olla

vaiti. Kadetit pääsivät sanomalehtiin käsiksi, vastavallankumouksen harjoittamat vainot koskivat verrattain vähän kadetteja. Ei heitä vastaan lähetetty rankaisuretkikuntia, ei heidän tulojaan poltettu, eivät heidän lapsiaan kasakat raiskanneet, eivät heitä koskeneet herrojen Witten-Durnovon järjestämät „rauhoitus“-toimenpiteet eikä heitä vastaan suunnattu tykkeitä ja konekiväärejä, tykistöä ja jalkaväkeä, laivastoa ja kasakoita. Ja kadetit astuivat etusijalle. Alettiin taistella sanoin. Vallankumouksen tilalle tuli polemiikki, ja tällä uralla kadetit osoittautuivat vertaansa vailla oleviksi mestareiksi ja taitureiksi. Ensi kädessä he kävivät vallankumouksen ja vallankumouksellisten kimppuun, säätivät sosialisteja, parjasivat työväenpuoluetta. He polemisoivat sellaista vastustajaa vastaan, jolta oli tukittu suu. He syyttivät niitä, jotka eivät voineet vastata eivätkä puolustautua. Mutta venäläinen liberalismi ei tyytynyt tähänkään. Erään huomattavimman johtajansa suun kautta se julisti, että Venäjän koko sankarillinen vapausliike on sen työtä ja että sen ansiota on itsevaltiuden kukistuminen. Kadetit käyttivät julkeasti hyväkseen proletaarien vuodattamaa verta, kääriytyivät rikki revityn punalipun kaistaleisiin, julistivat liberalismiin — vapaustaistelun sieluksi ja synnyinmaan vapauttajaksi tyranneista. Ja vaikka vankilat olivat edelleenkin täpösen täynnä, vaikka yhä pystytettiin hirsipuita, niin kadetit vain kehuskelivat itseään ja haukkuivat levottomia, yltiöpäisiä ja minkään edessä pysähtymättömiä vallankumouksellisia”.

Edelleen kirjoittaja kuvailee Duumamme juridista asemaa, Valtakunnanneuvostoa koskevaa lakia ja kadettien osuutta vaaleissa.

„Herttaiset kadetit halusivat kiihkeästi evoluutiota vallankumouksellisen anarkian ja kansalaissodan asemesta”. Mutta kansa antoi heille vaaleissa vallankumouksellisia tehtäviä, jotka eivät olleet lainkaan mieluisia kadeteille.

„Synnynnäisinä diplomaatteina ja rehellisinä meklareina he uskotelivat itselleen voivansa tyynnyttää vallankumouksen, elvyttää pörssi-toiminnan, tehdä itsevaltiuden säyseämmäksi, sovittaa kaikki ristiriidat, poistaa kaikki selkkaukset. He saarnasivat rauhaa, mutta todellisuus toi jotain muuta. He esiintyivät valitsijain edessä „perustuslaillisina demokraatteina”, heitä valittiin yleensä oppositiopuolueena, ainoana tai pääasiallisena oppositiopuolueena. He pyrkivät kompromissiin, mutta heille annettiin vallankumouksellisia tehtäviä. He puhuivat fraaseja, mutta heitä lähetettiin taisteluun, heiltä otettiin valallinen lupaus ja heille luvattiin kaikkinaista tukea aina aseelliseen taisteluun asti.

Voitosta huumaantuneina, viehättyneinä vallankumoukselliseen fraasiin vaalikamppailun aikana, ollessaan vallankumouksellisten valitsijain keskuudessa kadetit menivät pitemmälle kuin halusivatkaan. He eivät huomanneet, että heidän selkänsä takana oli kasvanut uusi voima, joka työnsi heitä taisteluun.

Kadetit pääsivät liian myöhään selville, kuka heidät oli lähettänyt parlamenttiin, kuka oli antanut heille valtuudet niin kategorisen imperatiivisesti, kuka oli tyrkyttänyt heille osan, jota he eniten pelkäsivät ja

josta he koettivat kaikin tavoin rimpuilla itsensä irti. Heidät lähetti Venäjän vallankumous raivataksaan itselleen tietä eteenpäin, heidät lähetti Venäjän kansa, joka käytti kadetteja muurinmurtajana, iskeäkseen uuden raon itsevaltiuden muureihin, itsevaltiuden, jonka päällinnakkeet valloitetaan myöhemmin, mutta ei kadettien avulla, vaan laajojen kansanjoukkojen avulla”.

Kadetit näkivät harmikseen Duumassa olevan vallankumouksellisia talonpoikaisedustajia, jotka uhkasivat pilata koko pelin. He haaveilivat „*yksimielisestä kadettiduumasta*”. „Silloin voisi jollain tavalla päästä irti vallankumouksellisista tehtävistä, hukuttaa kaikkalainen todellinen toiminta kauniiden puheiden tulvaan... Silloin voisi rajoittua päätöslauselmiin ja luonnoksiin ja saada aikaan enintään kadettiministeristö, lujittaa perustuslaillista monarkiaa, tukahduttaa vallankumous pienten myönnytysten avulla, lykätä kaikkia reformeja loppumattomiin ja saavuttaa lopultakin päämäärä: porvarillis-liberaalisen parlamentarismien voimaansaattaminen... Niin, kaikki se olisi ollut mahdollista, ellei Duumassa olisi talonpoikia!” Ja kirjoituksen kirjoittaja kuvailee — toisinaan suorastaan ihastunein sanoin — Duuman talonpoikaisedustajien vallankumouksellisuutta. „Vallankumous ei ainoastaan vienyt hartioillaan kadetteja Duumaan, vaan se loi myöskin „Vuoren”, „Vuoripuolueen”, joka ei suostu kompromisseihin. Vallankumous on edustetuna Duumassakin”.

„Poloiset kadetit, poloiset Venäjän girondistit! He ovat joutuneet moukarin ja alasimen väliin, hallituksen pistinten ja proletariaatin sekä talonpoikaiston vallankumouksen väliin.

Kadetit eivät ole turhaan alkaneet nyt niin häpeällisesti peitellä punaisia pukimiaan. He eivät turhaan heitä syrjään mahdollikkaita tunnuksiaan. He eivät ole turhaan alkaneet nyt puhua kunnioittavista tunteistaan vanhan vallan etuoikeuksia kohtaan. Tilanne käy vakavaksi. Hallitus ei leikittle eikä siltä saada tyhjin käsin yhtään mitään. Mutta ei vallankumouskaan, joka on lähettänyt kadetit Duumaan, tämä vallankumouskaan ei leikittle. Se ei anna heille anteeksi heidän tekemäänsä petosta. Se ei anna armoa pelkureille, jotka ovat ottaneet suorittaakseen vallankumouksellisen tehtävän, mutta ovat menettäneet miehuullisuutensa.

Yhdellä puolen on absolutismi, toisella vallankumous. Mitä kadetit tulevat tekemään?”

Näin päättyy kirjoitus, jonka kanssa Saksan sosialidemokraattisen puolueen pää-äänenkannattaja on sanonut olevansa samaa mieltä. Miten ovatkaan häväisseet nuo

„järkevät” saksalaiset sosialidemokraatit „bolshevikkeja”, eikö totta? Miten jyrkästi eroavatkaan heidän ja meidän mielipiteemme kadeteista? Miten kaukana toisistaan ovatkaan heidän tunnuksensa ja meidän tunnuksemme: proletaariat ja talonpoikaiston vallankumous?

Lukija ajatelkoon sitäkin, eroaisikohan meidän kantamme näiden henkilöiden kannasta kadettiministeristön arvioinnissa?

Ei, kyllä kansainvälinen vallankumouksellinen sosialidemokratia on nyt, niin kuin se on aina ollut, solidaarinen absolutismin suhteen ja liberaalisten porvarien suhteen.

„Vperjod” № 5,
toukokuun 31 pnä 1906

Julkaistaan
„Vperjod” lehden tekstin mukaan
